

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.45.

Mødet udsat kl. 12.14

Mødet genoptaget kl. 13.45

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Forespørgsel nr. F 31:

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation?«

Af Anker Jørgensen (S), Knud Østergaard (KF), Ivar Hansen (V), Ebba Strange (SF), Thorndahl (FP), Brusvang (CD), Niels Helveg Petersen (RV), Anne Grete Holmsgård (VS) og Arne Bjerregaard (KrF).

(Forespørgslen anmeldt 3/5 83. Fremme af forespørgslen vedtaget 6/5 83).

Begrundelse

Anker Jørgensen (S):

På forslagsstillernes vegne skal jeg bare ganske kort meddele, at vi – dvs. samtlige partier i Folketinget – følger en tradition og en praksis op, der går ud på, at vi afslutter Folketingssamlingen med en forespørgsel til statsministeren angående den indenrigs- og udenrigspolitiske situation, og med denne tradition som baggrund skal jeg anmode statsministeren om at give denne redegørelse.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Folketinget har for kort tid siden haft en udenrigspolitisk debat på grundlag af en fylldig og alsidig redegørelse fra udenrigsministeren. Jeg skal derfor ikke i dag gå nærmere ind på de udenrigspolitiske og sikkerhedspo-

litiske problemer. Jeg vil imidlertid gerne sige, at regeringen føler en vis utryghed over for den drejning, der er sket i Folketingets stillingtagen til de udenrigs- og sikkerhedspolitiske problemer. Skal vi, hvad regeringen oprigtigt håber, bevare sammenholdet omkring udenrigs- og forsvarspolitikken, er det nok nødvendigt, at socialdemokratiet også forstår risikoen ved at søge flertal i udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål uden for og endog i modsætning til de partier, der hidtil har været det solide grundlag for Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik.

I hele den vestlige verden er det altdominerende problem: hvordan får vi bragt en ende på den alt for store og desværre stadig voksende arbejdsløshed, hvordan kommer vi ud af den økonomiske stagnation, som har præget verden nu gennem en længere årrække?

De seneste år har ikke givet anledning til megen optimisme. I de sidste 3 år fra slutningen af 1979 til slutningen af 1982 er bruttonationalproduktet i faste priser faldet med 0,5 pct. i USA, med 1,5 pct. i Vesttyskland og med 2,8 pct. i England. Tager vi USA og Japan samt de otte europæiske lande, som er vigtigst for os, under ét, var der i begyndelsen af 1980 ca. 14,5 millioner arbejdsløse, i begyndelsen af 1981 ca. 18 millioner og i begyndelsen af 1982 ca. 22 millioner, og i begyndelsen af 1983 må man vente 26 millioner arbejdsløse, altså en forholdsvis trist og jævn stigning med næsten 4 millioner arbejdsløse om året. Det er den dystre baggrund for vort arbejde med at sikre fremgang.

Der er desværre endnu ingen virkelig klare tegn på, at denne negative udvikling i verdensøkonomien er blevet afløst af, hvad jeg vil kalde solide positive tendenser. Men der er udviklingstendenser, som giver grundlag for at tro, at et opsving vil komme i gang i løbet af 1983. Der er sket et mærkbart og betydningsfuldt fald i prisen på råolie, inflationen er kommet så meget under kontrol, at det skulle kunne give grundlag for en lidt mere ekspansiv politik i en række betydende lande. Højrentepolitikken kulminerede i slutningen af 1981, og udviklingen i aktiekurserne synes også at afspejle en begyndende optimisme i erhvervslivet rundt omkring.

Jeg ønsker ikke at overdrive den optimisme, vi kan nære med hensyn til udviklingen i den internationale økonomi. Vi skal være